

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 183

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 5 august 1997

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 72 din 15 aprilie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	1-2	Decizia nr. 102 din 6 mai 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	5-6
Decizia nr. 100 din 6 mai 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	3-4	Decizia nr. 103 din 6 mai 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	6-7
Decizia nr. 101 din 6 mai 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	4-5	Decizia nr. 285 din 1 iulie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă și a Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 72

din 15 aprilie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹
din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Nicolae Popa — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Constantin Burada — magistrat-asistent

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 8 aprilie 1997, în lipsa părților cu care procedura de citare a fost legal îndeplinită, concluziile reprezentantului Ministerului Public fiind consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 15 aprilie 1997.

CURTEA,

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Axente Gheorghina Leona și Popp Aurelia Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 131 din 29 octombrie 1996*).

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

*) Decizia Curții Constituționale nr. 131 din 29 octombrie 1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 12 martie

Prin Decizia nr. 131 din 29 octombrie 1996 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă, invocată de Axente Gheorghina Leona și Popp Aurelia Maria în Dosarul nr. 3.420/1995 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă. În motivarea deciziei s-a reținut că, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă, Curtea a constatat că prevederile acestui articol sunt neconstituționale în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva acestei decizii, Axente Gheorghina Leona și Popp Aurelia Maria au declarat recurs, susținând că:

— dreptul procurorului general de a introduce recurs în anulare, oricând, desființează „principiul fundamental de justiție al securității actului juridic“;

— prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă creează o inegalitate evidentă între părțile din proces și procurorul general care poate ataca cu recurs în anulare, din oficiu, fără nici o cenzură, hotărârile judecătorești irevocabile;

— dispoziția cuprinsă în art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă, potrivit căreia procurorul general poate declara recursul în anulare „când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești“, deschide calea unor interpretări abuzive;

— renaționalizarea și redistribuirea imobilelor în cercul ales al unor beneficiari, în dauna altor cetățeni, este expresia unui act politic, iar nu a unui act de justiție.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, deoarece Decizia nr. 131 din 29 octombrie 1996 se fundamentează pe Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă, care, potrivit prevederilor art. 145 alin. (2) din Constituție și ale art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, este obligatorie. Cu privire la modificările art. 330¹ din Codul de procedură civilă, în sensul stabilirii unui termen limită pentru declararea recursului în anulare, constituie, eventual, o propunere *de lege ferenda*, care excede însă competenței Curții Constituționale.

Senatul și Camera Deputaților nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de pro-

cedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Primul motiv de recurs referitor la inexistența unui termen pentru declararea recursului în anulare de către procurorul general este întemeiat și urmează a fi admis. Curtea constată că, prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă au fost modificate, instituindu-se un termen de 6 luni pentru exercitarea lui. În această situație urmează a se admite recursul și, în temeiul art. 25 din Legea nr. 47/1992, ținând seama de noua redactare a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, a se modifica decizia atacată, în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate ca fiind lipsită de obiect.

Cel de-al doilea motiv de recurs, prin care se susține că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă creează o inegalitate între părțile din proces și procurorul general, nu este întemeiat, deoarece Ministerul Public, prin procurorul general, poate exercita recursul în anulare, dar nu în mod discreționar, ci în condițiile legii, pentru apărarea intereselor generale. Totodată, această competență a procurorului general nu este de natură să aducă atingere principiului înscris în Constituție privind egalitatea cetățenilor în fața legii și se justifică prin interesul exclusiv public pe care îl reprezintă asigurarea realizării separației puterilor, astfel încât recursul în anulare nu are în vedere interesele subiective ale părților, ci numai interesul general legat de exigențele constituționale ale regimului de separație între puterea legislativă și cea judecătorească.

Nici critica făcută, în sensul că dispoziția cuprinsă în art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă deschide calea unei interpretări abuzive, nu este întemeiată. Excepția de neconstituționalitate invocată de recurente, așa cum rezultă din încheierea de sesizare și din notele scrise, depuse în susținerea ei, se referă exclusiv la prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Invocarea în recurs și a constituționalității art. 330 pct. 1 din Codul de procedură civilă este inadmisibilă, deoarece, așa cum s-a statuat în mod constant în practica jurisdicțională a Curții, în conformitate cu prevederile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992, o excepție de neconstituționalitate nu poate fi invocată în mod direct în fața Curții Constituționale, ci numai în fața unei instanțe judecătorești.

În fine, ultimul motiv, potrivit căruia renaționalizarea și redistribuirea imobilelor reprezintă un act politic, și nu un act de justiție, este neîntemeiat, întrucât nu se referă la o problemă de constituționalitate și deci excede competenței Curții.

Față de considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE :

Admite recursul declarat de Axente Gheorghina Leona și Popp Aurelia Maria și modifică Decizia Curții Constituționale nr. 131 din 29 octombrie 1996, în sensul că respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă ca fiind lipsită de obiect.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 15 aprilie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Constantin Eșanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 100

din 6 mai 1997

**privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹
din Codul de procedură civilă**

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Oppler Nicola Fernanda și Davidescu Renata Marta împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 aprilie 1997, în prezența părților și a reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 6 mai 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 110 din 8 octombrie 1996 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă, invocată de Oppler Nicola Fernanda și Davidescu Renata Marta. Soluția s-a fundamentat pe Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, prin care s-a statuat că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Autoarele excepției au declarat recurs împotriva acestei decizii, motivul de casare fiind acela că decizia atacată încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, pentru că „... un recurs în anulare promovat împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate anterior datei de 26 iulie 1993 va fi respins nu pe motiv de neconstituționalitate, ci ca inadmisibil, deoarece înfrânge principiul neretroactivității legii civile“.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

În punctul său de vedere, Guvernul consideră că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă au în vedere promovarea recursului în anulare numai pentru motive strict determinate, în scopul apărării anumitor valori generale, ce exced interesului părților, cum este respectarea principiului constituțional al separării puterilor în stat.

Dispozițiile speciale privind recursul în anulare, precum și regulile de desfășurare a activității de judecată, în general, își au temeiul în prevederile de principiu ale art. 125 și 128 din Constituție, potrivit cărora atât competența și pro-

cedura de judecată, cât și căile de atac exercitate de părțile interesate ori de Ministerul Public sunt stabilite de lege. Ca urmare, prevederile referitoare la recursul în anulare nu pot fi considerate neconstituționale. În consecință, se apreciază că recursul introdus împotriva Deciziei nr. 110/1996 este neîntemeiat.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Recursul în anulare a fost reintrodus în Codul de procedură civilă prin Legea nr. 59/1993, fiind reglementat în art. 330—330⁴ sub titlul „Căile extraordinare de atac“.

Hotărârile judecătorești definitive, pronunțate anterior datei de 26 iulie 1993, când a intrat în vigoare Legea nr. 59/1993, au putut fi atacate de procurorul general pe calea recursului extraordinar, care putea fi soluționat și după intrarea în vigoare a Legii nr. 59/1993, în condițiile stabilite la art. V alin. 5 din această lege, iar prin art. V alin. 6, astfel cum a fost completat prin Legea nr. 65/1993, părților li s-a dat posibilitatea să atace ele, cu recursul prevăzut în Legea nr. 59/1993, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a acesteia, hotărârile rămase definitive în perioada 30 iunie 1992 — 26 iulie 1993.

Tot acest ansamblu de reglementare, cu caracter tranzitoriu, are semnificația imposibilității aplicării dispozițiilor procesuale relative la recursul în anulare hotărârilor pronunțate anterior datei la care Legea nr. 59/1993 a intrat în vigoare, adică 26 iulie 1993.

În aceste condiții, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 96/1996, că dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă ar fi neconstituționale, doar dacă s-ar aplica hotărârilor pronunțate anterior datei de 26 iulie 1993, pentru că s-ar încălca principiul neretroactivității legii prevăzut la art. 15 alin. (2) din Constituție.

Această soluție nu este contrară principiilor stabilite prin Decizia nr. 9/1994, așa după cum susține recurentul, deoarece și în cuprinsul considerentelor acesteia s-a reținut că dispozițiile procesuale sunt, în principiu, de imediată aplicare și deci dreptul relativ la exercitarea căilor de atac este fixat de legea în vigoare în momentul pronunțării.

Prin decizia recurată se face trimitere la Decizia nr. 96/1996, care are caracter obligatoriu potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și în care s-a reținut că textul art. 330¹ din Codul de procedură civilă își conservă constituționalitatea în sensul arătat, evitându-se astfel orice alte interpretări care ar avea drept rezultat aplicarea lui retroactivă, contrar prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 6 martie

Ca urmare, nu poate fi primită susținerea recurentului relativă la respingerea recursului în anulare ca inadmisibil, pentru că inadmisibilitatea nu este o problemă de constituționalitate,

singurul aspect care interesează contenciosul constituțional fiind raportarea prevederilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție.

În temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), și ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE :

Respinge recursul declarat de Oppler Nicola Fernanda și Davidescu Renata Marta împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 6 mai 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof.univ.dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 101

din 6 mai 1997

**privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹
din Codul de procedură civilă**

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

inadmisibil, deoarece înfrânge principiul neretroactivității legii civile*.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

În punctul său de vedere, Guvernul consideră că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă au în vedere promovarea recursului în anulare numai pentru motive strict determinate, în scopul apărării anumitor valori generale, ce exced interesului părților, cum este respectarea principiului constituțional al separării puterilor în stat.

Dispozițiile speciale privind recursul în anulare, precum și regulile de desfășurare a activității de judecată, în general, își au temeiul în prevederile de principiu ale art. 125 și 128 din Constituție, potrivit cărora atât competența și procedura de judecată, cât și căile de atac exercitate de părțile interesate ori de Ministerul Public sunt stabilite de lege. Ca urmare, prevederile referitoare la recursul în anulare nu pot fi considerate neconstituționale. În consecință, se apreciază că recursul introdus împotriva Deciziei nr. 110/1996 este neîntemeiat.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 110 din 8 octombrie 1996 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă, invocată de Popescu Eugen Alexandru. Soluția s-a fundamentat pe Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, prin care s-a statuat că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Autorul excepției a declarat recurs împotriva acestei decizii, motivul de casare fiind acela că decizia atacată încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, pentru că „... un recurs în anulare promovat împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate anterior datei de 26 iulie 1993 va fi respins nu pe motiv de neconstituționalitate, ci ca

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Recursul în anulare a fost reintrodus în Codul de procedură civilă prin Legea nr. 59/1993, fiind reglementat în art. 330—330⁴ sub titlul „Căile extraordinare de atac”.

Hotărârile judecătorești definitive, pronunțate anterior datei de 26 iulie 1993, când a intrat în vigoare Legea nr. 59/1993, au putut fi atacate de procurorul general pe calea recursului extraordinar, care putea fi soluționat și

* Decizia Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 6 martie

după intrarea în vigoare a Legii nr. 59/1993, în condițiile stabilite la art. V alin. 5 din această lege, iar prin art. V alin. 6, astfel cum a fost completat prin Legea nr. 65/1993, părților li s-a dat posibilitatea să atace ele, cu recursul prevăzut în Legea nr. 59/1993, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a acesteia, hotărârile rămase definitive în perioada 30 iunie 1992 — 26 iulie 1993.

Tot acest ansamblu de reglementare, cu caracter tranzitoriu, are semnificația imposibilității aplicării dispozițiilor procesuale relative la recursul în anulare hotărârilor pronunțate anterior datei la care Legea nr. 59/1993 a intrat în vigoare, adică 26 iulie 1993.

În aceste condiții, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 96/1996, că dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă ar fi neconstituționale, doar dacă s-ar aplica hotărârilor pronunțate anterior datei de 26 iulie 1993, pentru că s-ar încălca principiul neretroactivității legii prevăzut la art. 15 alin. (2) din Constituție.

În temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E :

Respinge recursul declarat de Popescu Eugen Alexandru împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 6 mai 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 102

din 6 mai 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Giurculescu Ioan și Mihăescu Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 aprilie 1997, în prezența părților și a reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 6 mai 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 110 din 8 octombrie 1996 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Pentru a se pronunța această soluție, s-a reținut că, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996,

Această soluție nu este contrară principiilor stabilite prin Decizia nr. 9/1994, așa după cum susține recurentul, deoarece și în cuprinsul considerentelor acesteia s-a reținut că dispozițiile procesuale sunt, în principiu, de imediată aplicare și deci dreptul relativ la exercitarea căilor de atac este fixat de legea în vigoare în momentul pronunțării.

Prin decizia recurată se face trimitere la Decizia nr. 96/1996, care are caracter obligatoriu potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și în care s-a reținut că textul art. 330¹ din Codul de procedură civilă își conservă constituționalitatea în sensul arătat, evitându-se astfel orice alte interpretări care ar avea drept rezultat aplicarea lui retroactivă, contrar prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție. Ca urmare, nu poate fi primită susținerea recurentului relativă la respingerea recursului în anulare ca inadmisibil, pentru că inadmisibilitatea nu este o problemă de constituționalitate, singurul aspect care interesează contenciosul constituțional fiind raportarea prevederilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție.

Curtea a constatat că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs Giurculescu Ioan și Mihăescu Maria, pentru următoarele motive:

— necitarea la judecata în fond;

— nemotivarea Deciziei nr. 110/1996, deoarece se limitează doar la referiri privitoare la decizii anterioare ale Curții Constituționale.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

În punctul său de vedere Guvernul consideră că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă privesc promovarea recursului în anulare numai pentru motive strict determinate, în scopul apărării anumitor valori generale, care exced interesului părților, cum este respectarea principiului constituțional al separării puterilor în stat. Dispozițiile speciale privind recursul în anulare, precum și regulile de desfășurare a activității de judecată, în general, își au temeiul în prevederile de principiu ale art. 125 și 128 din Constituție, potrivit cărora atât competența și procedura de judecată, cât și căile de atac exercitate de părțile intere-

*) Decizia Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 6 martie

sate ori de Ministerul Public sunt stabilite de lege. Ca urmare, prevederile referitoare la recursul în anulare nu pot fi considerate neconstituționale. În consecință, se apreciază că recursul introdus împotriva Deciziei nr. 110/1996 este neîntemeiat.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Motivul de recurs privind necitarea recurenților la judecata în fond este neîntemeiat. Legea nr. 47/1992 prevede în art. 24 alin. (2) că, atunci când excepția este vădit nefondată, soluția se adoptă de către completul de judecată cu unanimitate de voturi, fără citarea părților. Legiuitorul a prevăzut însă și garanții pentru părți: o atare soluție poate fi pronunțată numai cu unanimitate de voturi, iar împotriva deciziei se poate exercita calea de atac a

recursului, care în toate cazurile se soluționează cu citarea părților și a Ministerului Public. Rezultă că dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 sunt derogatorii de la dreptul comun. În acest sens sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 88 din 3 octombrie 1995 și nr. 96 din 24 octombrie 1995, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 din 26 octombrie 1995, și, respectiv, nr. 274 din 24 noiembrie 1995.

De asemenea, este neîntemeiat și motivul de recurs privind nemotivarea deciziei de fond prin trimiterea la precedente judiciare, deoarece, potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aceasta statuează numai asupra problemelor de drept, așa încât o prevedere legală nu poate fi constituțională într-o cauză și neconstituțională în altă cauză, cât timp legitimitatea sa constituțională se determină prin raportarea acestei prevederi la dispozițiile și principiile constituționale, astfel cum dispune art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Pe cale de consecință, referirea la decizii anterioare, prin care Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă, nu înseamnă o nemotivare, ci, dimpotrivă, aplicarea consecventă a dispozițiilor constituționale și legale.

Pentru motivele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A. c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Giurculescu Ioan și Mihăescu Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 6 mai 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 103

din 6 mai 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Ionescu Elena Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 aprilie 1997, în prezența părților și a reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 6 mai 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 110 din 8 octombrie 1996 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Pentru a se pronunța această soluție, s-a reținut că, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, Curtea a constatat că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs Ionescu Elena Maria, pentru următoarele motive:

- necitarea la judecata în fond;
- nemotivarea Deciziei nr. 110/1996, deoarece se limitează doar la referiri privitoare la decizii anterioare ale Curții Constituționale.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

În punctul său de vedere, Guvernul consideră că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă privesc

*) Decizia Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 6 martie

promovarea recursului în anulare numai pentru motive strict determinate, în scopul apărării anumitor valori generale, care exced interesului părților, cum este respectarea principiului constituțional al separării puterilor în stat. Dispozițiile speciale privind recursul în anulare, precum și regulile de desfășurare a activității de judecată, în general, își au temeiul în prevederile de principiu ale art. 125 și 128 din Constituție, potrivit cărora atât competența și procedura de judecată, cât și căile de atac exercitate de părțile interesate ori de Ministerul Public sunt stabilite de lege. Ca urmare, prevederile referitoare la recursul în anulare nu pot fi considerate neconstituționale. În consecință, se apreciază că recursul introdus împotriva Deciziei nr. 110/1996 este neîntemeiat.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Motivul de recurs privind necitarea recurenților la judecata în fond este neîntemeiat. Legea nr. 47/1992 prevede la art. 24 alin. (2) că, atunci când excepția este vădit nefondată, soluția se adoptă de completul de judecată cu

Pentru motivele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Ionescu Elena Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 6 mai 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 285

din 1 iulie 1997

**privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹
din Codul de procedură civilă și a Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice
a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului**

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată.

Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 24 iunie 1997, dată la care, datorită imposibilității constituirii completului de judecată, a amânat pronunțarea pentru data de 1 iulie 1997.

CURTEA,

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Coșeru (Marcu) Ioana Zoe Dahlia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 17 iunie 1997, în prezența părților și a reprezentantului Ministerului

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 28 ianuarie 1997, a sesizat Curtea

*) Decizia Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 29 iulie

Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă.

Prin Decizia nr. 54 din 19 martie 1997 Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate invocată, constatând că, urmare modificării dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, aceasta este lipsită de obiect.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs Coșeru (Marcu) Ioana Zoe Dahlia, pentru următoarele motive:

— naționalizarea imobilului său s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor Decretului nr. 92/1950, care excepta de la naționalizare funcționarii și alte categorii de salariați;

— instanțele care au pronunțat hotărârile în cazul său nu și-au depășit atribuțiile puterii judecătorești, așa cum se susține în motivarea recursului în anulare, ci au făcut o justă aplicare a dispozițiilor art. 21 din Constituție;

— prin Decizia nr. 54 din 19 martie 1996 s-a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă, pe motiv că această excepție a fost soluționată prin Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, confirmată prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, fără să se observe că, în speță, situația este diferită;

— Legea nr. 112/1995 este neconstituțională, deoarece blochează accesul liber al cetățeanului în justiție și încalcă dreptul omului, și anume dreptul de proprietate;

— chiar dacă prin Legea nr. 17/1997 s-au modificat dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, în sensul că termenul de declarare a recursului în anulare, este de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, declararea recursului în anulare în cazul său, la 20 de luni după ce hotărârea instanței de judecată a devenit irevocabilă, este neconstituțională.

Întrucât, la judecata în fond, excepția de neconstituționalitate a fost soluționată potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

În punctul său de vedere, Guvernul apreciază că recursul declarat este neîntemeiat, Decizia nr. 54 din 19 martie 1997 fiind temeinică și legală.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

Față de cele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE :

Respinge recursul declarat de Coșeru (Marcu) Ioana Zoe Dahlia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 54 din 19 martie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 1 iulie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.